

828.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 października 1923 r.

w przedmiocie wycofania z obiegu biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej wypuszczonych w 1917 r. (t. zw. not Kriesa).

Na podstawie art. 25 dekretu Rady Regencyjnej z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. P. P. № 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Bilety Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, wypuszczone w 1917 r. (t. zw. noty Kriesa), a mianowicie: 1/2, 1, 2, 5, 10, 20, 50, 100 i 1000 marek datowane Warszawa dnia 9 grudnia 1916 r., podpisane przez Zarząd General-Gubernatorstwa Warszawskiego von Kriesa, Ueberschaera i V. Conrada—z dniem 30 listopada 1923 r. tracą moc prawnego środka obiegowego.

§ 2. Od dnia 1 grudnia 1923 r. do dnia 31 maja 1924 r. Centralna Kasa Państwowa, Kasy Skarbowe, oraz Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej będą wymieniać bilety wyszczególnione w § 1, na bilety późniejszych emisji. Po upływie tego terminu ustaje wymiana oraz obowiązek opłacania tych banknotów i bilety wyszczególnione w § 1 tracą wszelką ważność.

§ 3. Koszta pocztowe, związane z przesyłką banknotów do wymiany, ponosi strona.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

829.

Rozporządzenie № I Ministra Skarbu

z dnia 8 października 1923 r.

w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym, zawierające przepisy o poborze zaliczki na poczet podatku majątkowego.

Na zasadzie art. 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94 poz. 746) zarządza się co następuje:

Do art. 32.

§ 1.

Osoby obowiązane do opłacania zaliczki.

Do opłacania zaliczki na poczet podatku majątkowego w formie wielokrotności podatków są obowiązani:

na obszarze b. Królestwa Kongresowego:

płatnicy podatku gruntowego i podymnego oraz podatku przemysłowego;

na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i okręgu administracyjnego wileńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, wołkowyskiego, sokólskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego;

płatnicy podatku gruntowego oraz podatku przemysłowego;

na obszarze b. dzielnicy austriackiej:

płatnicy podatku gruntowego i domowo-klasowego oraz podatku przemysłowego;

na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego:

płatnicy państwowych dodatków do podatków: gruntowego i budynkowego oraz podatku przemysłowego;

na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego:

płatnicy państwowych dodatków do podatków: gruntowego i budynkowego oraz podatku obrotowego.

§ 2.

Wysokość zaliczki.

Płatnicy podatków: gruntowego i budynkowego (§ 1 nin. rozp.) płacący rocznie od 150.000 mk. do 600.000 mk. tych podatków, w myśl ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych winni na poczet zaliczki uiścić jednokrotną pełną kwotę wymienionych wyżej podatków, przypadającą za pierwsze półrocze 1923 r.; płacący od 600.000 mk. do 1.000.000 mk. — dwukrotną, płacący zaś ponad 1.000.000 mk. — trzykrotną kwotę w sposób powyższy obliczoną.

Płatnicy podatku przemysłowego winni uiścić tytułem zaliczki:

dwukrotną pełną kwotę podatku przemysłowego, przypadającego za pierwsze półrocze 1923 r. od przedsiębiorstw przemysłowych pierwszych sześciu kategorii i przedsiębiorstw handlowych pierwszych dwóch kategorii,

jednokrotną pełną kwotę tego podatku za pierwsze półrocze 1923 r. od przedsiębiorstw przemysłowych VII kategorii i przedsiębiorstw handlowych III kategorii oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Płatnicy podatku obrotowego na górnośląskiej części województwa śląskiego winni uiścić tytułem zaliczki sześciokrotną pełną roczną kwotę tego podatku, przypadającą za rok 1923.

§ 3.

Podstawa obliczenia zaliczki od płatników podatków: gruntowego i budynkowego.

Jako roczne kwoty podatków: gruntowego i budynkowego, których suma jest miarodajną dla określenia obowiązku opłacania oraz wysokości zaliczki, należy rozumieć kwoty podatku gruntowego i budynkowego (§ 1 nin. rozp.), przypadające rocznie od płatników od wszystkich posiadanych w jednym powiecie gruntów i budynków w myśl art. 1 i 4 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 505),—o ile chodzi o b. Królestwo Kongresowe, w myśl art. 1 i 5 powołanej ustawy—o ile cho-

dzi o b. dzielnicę austriacką, w myśl art. art. 1 i 6 powyższej ustawy—o ile chodzi o b. dzielnicę pruską, wreszcie w myśl art. 7 tejże ustawy tudzież rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1923 roku (Dz. U. R. P. № 72 poz. 560) o ile chodzi o obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, okręgu administracyjnego wileńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego, wołkowyskiego województwa białostockiego.

Przy ustalaniu wysokości rocznych kwot powyższych podatków, a tem samem przy obliczaniu zaliczki, nie należy uwzględniać oddzielnego dodatku progresywnego (art. 2), degresji (art. 3), współczynnika (art. 9) oraz ulg (art. 12 wspomnianej ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r.).

§ 4.

Podstawa obliczenia zaliczki od płatników podatku przemysłowego i obrotowego.

Podstawą obliczenia zaliczki od płatników podatku przemysłowego jest pełna kwota tego podatku, przypadająca za pierwsze półrocze 1923 r. bez potrącenia przedpłaty (świadectwa przemysłowego) oraz zaliczkowych wpłat miesięcznych.

Podstawą obliczenia zaliczki od płatników podatku obrotowego na górnośląskiej części województwa śląskiego jest pełna roczna kwota tego podatku, przypadająca za rok 1923, ustalona na podstawie obrotów w r. 1922.

§ 5.

Obliczenie zaliczki.

Celem obliczenia zaliczki założą władze podatkowe pierwszej instancji (urzędy skarbowe, inspektoraty skarbowe), na przepisanych formularzach 2 księgi biercze:

- księgę bierczą № I zaliczki na podatek majątkowy od płatników podatku gruntowego i budynkowego,
- księgę bierczą № II zaliczki na podatek majątkowy od płatników podatku przemysłowego względnie obrotowego.

Dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań (art. 54 i 57 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58, poz. 412) księgi biercze № II założą właściwe izby skarbowe.

§ 6.

Do ksiąg, wymienionych w paragrafie poprzednim, wciągnąć należy z ksiąg bierczych podatków podstawowych wszystkich płatników, podlegających obowiązkowi uiszczenia zaliczki.

Nie należy jednak wciągać osób uwolnionych od podatku majątkowego t. j. Państwa, związków samorządnych i przymusowych związków prawa publicznego, tudzież tych osób, których majątki według wiadomości posiadanych przez władzę podatkową służą bezpośrednio celom kultu religijnego, naukowym, oświatowym, kulturalnym, dobroczynnym i sanitarnym lub których dochody obracane są wyłącznie na powyższe cele.

§ 7.

Listy płatników.

Równocześnie z księgami bierzemi sporządzą urzędy skarbowe (inspektoraty skarbowe) na podstawie tych ksiąg, na przepisanych formularzach, listy płatników zaliczki i przesyła te listy właściwym zarządom komunalnym, celem wyłożenia ich do publicznego przejrzenia przez płatników.

Nadto zarządy komunalne zawiadomią płatników w sposób w danej miejscowości zwykle używany o obowiązku oraz terminie opłacania zaliczki.

§ 8.

Termin płatności.

Zaliczka winna być uiszczona w terminie od 10 listopada do 10 grudnia 1923 r. bez oddzielnych indywidualnych zawiadomień lub nakazów płatniczych względnie wezwań.

§ 9.

Miejsce wpłat.

Kwoty zaliczki mogą być wpłacane jedynie w kasach skarbowych, bądź bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności.

Kwoty zaliczki wpłacane na górnośląskiej części województwa śląskiego—winny być zarachowane, zaksięgowane i przekazane na rachunek Skarbu Państwa.

§ 10.

Egzekucja.

Kwoty zaliczki nieuiszczone w terminie wskazanym w § 8 niniejszego rozporządzenia będą ściągane przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi, określonymi w ustawie z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 31, poz. 189) o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

830.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 8 października 1923 r.

w przedmiocie rozszerzenia kompetencji władz celnych II instancji w sprawach postępowania celnego.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem uproszczenia i przyspieszenia toku postępowania celnego przekazuje się władzom cel-